

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

17 iulie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Constantin Gurschi,

judcători – Andrei Harghel, Constantin Alerguș,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat de inculpata Zandelov Nelea și avocatul acesteia Andrei Briceac, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 martie 2013, în cauza penală privind-o pe

Zandelov Nelea Alexei, născută la 02.02.1965, originară din r-nul Grigoriopol, s. Mălăiești, domiciliată în mun. Chișinău, str. Vlaicu Pîrcălab 26/1, ap. 7.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 27.06.2011 – 21.01.2013;

Instanța de apel: 20.02.2013 – 12.03.2013;

Instanța de recurs: 11.06.2013 – 17.07.2013;

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Râșcani, mun. Chișinău din 21 ianuarie 2013, s-a dispus încetarea procesului penal în privința lui Zandelov N., învinuită de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (3), 361 alin. (2) lit. b) CP, din motivul intervenirii termenului de prescripție.

2. Pentru a se pronunța astfel, instanța de fond, în fapt, a constatat că, Zandelov N. în perioada lunilor iunie - septembrie 2006, avînd scopul sustragerii avutului proprietarului, dîndu-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzînd urmările prejudiciabile și admitînd în mod conștient survenirea lor, de comun acord cu alte persoane nestabilite de către organul de urmărire penală, a alcătuit un plan infracțional, împărțind între ei rolurile, pentru a săvîrși infracțiunea de confecționare, deținere și folosire a documentelor oficiale false care acordă drepturi sau eliberează de obligații.

Prin urmare, Zandelov N., urmărind scopul înstrăinării ilegale, fără acordul fostului soț Covalevschii N., a apartamentelor nr. 6 și 7 amplasate în str. Vlaicu Pârcălab 26/1, mun. Chișinău, acționând de comun acord cu alte persoane, la 12.09.2006, a organizat prezentarea la biroul notarului Boldescu R., din or. Soroca, str. M. Eminescu 11, a unei persoane nestabilite de către organul de urmărire penală, care după calitățile vizuale se aseamăna cu cet. Covalevschii N., și care s-a prezentat notarului drept cet. Covalevschii N., prezentând actele necesare, iar notarul Boldescu R. a întocmită procura nr. 1672 din 12.09.2006, potrivit căreia Covalevschii N. o împuternicește pe Zandelov N. să înstrăineze apartamentele nominalizate și să primească mijloacele bănești corespunzătoare în urma tranzacției încheiate.

Ulterior, Zandelov N. continuându-și acțiunile sale infracționale, la 02.03.2007, s-a prezentat la biroul notarului Snegur L., amplasat pe str. Kiev 6/1, mun. Chișinău, unde în baza procurii falsificate a înstrăinat apartamentele nr. 6 și 7 din str. Vlaicu Pârcălab 26/1, mun. Chișinău, prin încheierea contractului de vânzare-cumpărare cu cet. Magurean G.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că în drept, faptele inculpatei întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (3), 361 alin. (2) lit. b) CP, adică organizarea confecționării, deținerea și folosirea documentelor oficiale false, care acordă drepturi sau eliberează de obligații, după semnele calificative, săvârșită de două sau mai multe persoane.

3. Sentința nominalizată a fost atacată cu apel de avocații Palevaniuc A. și Briceac A., în numele inculpatei Zandelov N..

3.1 Avocatul Palevaniuc A. a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Zandelov N. să fie achitată, din motiv că fapta săvârșită de inculpată nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea cerințelor expuse avocatul a menționat că Zandelov N. nu este vinovată în săvârșirea infracțiunii imputate iar, instanța de judecată a apreciat unilateral și neobiectiv probele prezentate, luând în considerație doar poziția acuzării și încălcându-i astfel dreptul inculpatei la un proces echitabil, prevăzut de art. 6 al Convenției Europene pentru Drepturile Omului.

La fel, s-a specificat că inculpata atât la faza urmăririi penale, cât și la judecarea cauzei în fond, vinovăția sa în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (3), 361 alin. (2) lit. b) CP, nu a recunoscut-o, dar a comunicat că era cert convinsă că procura fiind autenticată prin semnătura notarului Boldescu R., aceasta este valabilă, din care considerente a prezentat-o notarului Snegur L., pentru a perfecta tranzacția de vânzare-cumpărare a apartamentelor nr. 6 și 7 amplasate pe str. Vlaicu Pârcălab 26/1, mun. Chișinău.

3.2 Avocatul Briceac A. și însuși inculpata, în apelul suplimentar, au solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie dispusă achitarea inculpatei.

În argumentarea solicitărilor înaintate, apelantul a invocat că fapta imputată inculpatei Zandelov N., nu a fost comisă de aceasta, iar sentința este nemotivată și a fost adoptată cu încălcarea normelor procesuale și materiale, fiind necorespunzătoare exigențelor procesuale prevăzute de lege și în contradicție cu prevederile art. 384 CPP și ale Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 19 iunie 2006 privind sentința judecătorească.

Un alt argument invocat a fost că fapta nu este săvârșită de inculpată, dat fiind că raportul de expertiză a semnăturii cet. Covalevschii N., a demonstrat că semnătura a fost executată de o altă persoană necunoscută, motiv din care și lipsește temeiul de acuzare a inculpatei în condițiile în care ea nu a avut nici o contribuție la eliberarea procurii.

De asemenea, apelantul a menționat că, cauza a fost judecată în procedura generală, parcurgându-se toate etapele procesuale, însă instanța a menționat în dispozitiv că sentința este cu drept de recurs, pe când urma să indice calea de atac apelul, deoarece sentința de încetare a urmăririi penale nu s-a pronunțat în cadrul unei ședinței preliminare.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 12 martie 2013, apelurile declarate de avocatul Pelevaniuc A. și Briceac A., au fost respinse ca nefondate, cu menținerea sentinței atacate fără modificări.

5. În argumentarea deciziei adoptate, instanța de apel a constatat, instanța de fond în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală, și anume reieșind din: declarațiile martorilor Snegur L. și Cozma S., plângerea avocatului Cozma S., raportul de expertiză nr. 656, 657 din 21.12.09, extrasele din registrul bunurilor imobile 0100204264; contractul de vânzare - cumpărare nr. 909 din 02.03.2007, ordonanța și procesul-verbal de ridicare a procurii nr. 1672 din 12.09.2006, procesul-verbal de examinare a acesteia și ordonanța de recunoaștere și anexare în calitate de corp delict; care au fost verificate în ședința de judecată cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) CPP, stabilesc cu certitudine că inculpata Zandelov N. a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 42 alin. (3), 361 alin. (2) lit. b) CP, iar procesul penal față de aceasta a fost încetat legal și întemeiat, în legătură cu survenirea termenului de prescripție.

Totodată, instanța de apel a statuat ca, în speța discutată, este corectă calea de atac, *apelul* și nu *recursul*, deoarece potrivit alin. (4) art. 332 CPP, sentința de încetare a procesului penal poate fi atacată cu recurs în cazul în care cauza s-a judecat în ședința preliminară (art. 345, 350 CPP) și cu apel, în cazul în care cauza s-a judecat în ordinea stabilită la art. 354-384 CPP, iar la caz, se reține că cauza dată a fost examinată în procedură generală.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, inculpata Zandelov N. și avocatul acesteia Briceac A., au declarat recurs ordinar, potrivit căruia solicită casarea deciziei nominalizate, rejudecarea cauzei, cu pronunțare unei hotărâri de achitare în privința inculpatei, pe motiv că fapta ce i s-a încredințat, nu a fost săvârșită de aceasta.

În susținerea motivelor din recurs, recurentul a criticat modalitate de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare, exprimându-și dezacordul cu sentința de încetare a procesului penal în privința inculpatei, învinuită în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (3), 361 alin. (2) lit. b) CP și cu decizia instanței de apel, prin care a fost menținută sentința fără modificări. La fel, a menționat că instanța de apel s-a expus superficial asupra tuturor motivelor invocate în apel, fără să dea o apreciere corespunzătoare tuturor erorilor admise de instanța de fond, care rezultă din materialele cauzei.

Recursul declarat, în drept, se întemeiază pe dispoziția art. 390 alin. (1) pct. 2) și art. 435 alin. (2) lit. b) CPP.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este vădit neîntemeiat, pentru următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) CPP, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) CPP, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 CPP, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) CPP, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, se reține că recursul declarat de inculpata Zandelov N. și avocatul acesteia Briceac A., nu se întemeiază pe nici unul din temeiurile stipulate expres de dispoziția art. 427 alin. (1) CPP, iar recurentul face trimitere doar la prevederile art. 390 alin. (1) pct. 2) și art. 435 alin. (2) lit. b) CPP, care nu pot fi reținute de instanța de recurs, ca temeiuri de drept, care ar duce la casarea unei hotărâri judecătorești.

Prin urmare, recurentul în recursul declarat nu a reflectat în ce constă problema de drept de importanță generală ce persistă în cauză, care este eroarea comisă de instanța de apel ce ar duce la casarea hotărârii atacate prin prisma temeiurilor din art. 427 alin. (1) CPP, însă recursul a fost motivat cu referire la chestiunea de apreciere a probelor reținută de către instanțele ierarhic inferioare, și fiind, la fel, criticat faptul că instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Or, Colegiul penal reține că, potrivit textului recursului, argumentele invocate se cuprind în temeiurile prescrise de pct. 6) și 8) alin.(1) art.427 CPP.

Potrivit pct. 6) alin. (1) art. 427 CPP, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă la judecarea cauzei, în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau dispozitivul hotărârii redactate nu corespunde cu dispozitivul pronunțat după deliberare.

Din textul recursului declarat, se constată că recurentul critică decizia instanței de apel pentru că: „*instanța s-a expus superficial asupra motivelor invocate în apel și nu a luat în considerare circumstanțele esențiale pentru soluționarea justă a cauzei respective*”.

Însă, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul penal constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) CPP, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelurilor, ca nefondate, cu menținerea sentinței atacate.

Mai mult ca atât, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel, în cauza dată, în conformitate cu prevederile art. 101 CPP, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atât cele ale apărării, cât și cele ale acuzării, fapt ce face, ca concluzia despre respingerea ca nefondat a apelului declarat de avocatul Pelevaniuc A și apelul suplimentar al avocatului Briceac A., să fie întemeiată. Soluțiile adoptate, la caz, de instanțele ierarhic inferioare, sunt pe deplin confirmate prin ansamblul de probe expuse și analizate în hotărârile atacate, iar probatoriul administrat coroborând în ansamblul, confirmă vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (3), 361 alin. (1) lit. b) CP.

La fel, instanța de recurs reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 CPP, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungând la concluzia că sentința atacată este legală și întemeiată, iar la adoptarea sentinței instanța de fond a dat o apreciere justă probelor administrate și corect a ajuns la concluzia expusă în pct. 1 al prezentei decizii.

Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Cu referire la cele invocate de recurent precum că, instanța de apel la judecarea apelurilor declarate nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiza și sinteza a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de fond și cea de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect ca aceasta se încadrează în cadrul juridice menționate în rechizitoriu, potrivit căreia Zandelov N., a fost învinuită de

săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (3), 361 alin. (2) lit. b) CP, adică organizarea confecționării, deținerea și folosirea documentelor oficiale false, care acordă drepturi sau eliberează de obligații, după semnele calificative, săvârșită de două sau mai multe persoane.

În opinia instanței de recurs instanța de apel just a concluzionat că vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii imputate este dovedită prin cumulul probelor administrate de către organul de urmărire penală, care în ansamblu cert demonstrează că inculpata având scopul sustragerii avutului proprietarului, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor prejudiciabile și admitând în mod conștient survenirea acestora, de comun acord cu alte persoane, a alcătuit un plan infracțional, pentru a săvârși infracțiunea de confecționare, deținere și folosire a documentelor oficiale false care acordă drepturi sau eliberează de obligații.

Reieșind din cele expuse supra, Colegiul penal conchide că instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelanți, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată.

Cu referire la pretinsa încălcare a pct. 8) alin. (1) art. 427 CPP, instanța de recurs relevă următoarele.

Potrivit dispoziției art. 427 alin.(1) pct.8) CPP, hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde.

Însă, aceste temeuri nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de către recurent.

Sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

La caz, se constată că instanța de apel a cercetat toate probele administrate în cauză și le-a dat o apreciere obiectivă, care în ansamblul, au confirmat vinovăția inculpatei. Conținutul probelor și valoarea lor probatoare a fost analizată în textul deciziei instanței de apel. Temeuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit.

Instanța de fond și apel corect au încadrat acțiunile lui Zandelov N., în baza art. 42 alin. (3), 361 alin. (2) lit. b) CP și a dispus încetarea procesului penal în privința inculpatei, din motiv că a intervenit termenul de prescripție.

Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii, inclusiv și scopul pentru care Zandelov N. a folosit procura falsificată nr. 1672 din 12.09.2006, autenticată de notarul Boldescu R., și anume pentru ca Zandelov

N. să poată să înstrăineze apartamentele nr. 6 și 7 din str. Vlaicu Pârcălab 26/1, mun. Chișinău și să însușească mijloacele bănești obținute în urma tranzacției respective.

Referitor la chestiunea de apreciere a probelor dată de instanțele ierarhic inferioare, invocată de recurent, Colegiul penal menționează că procedura de apreciere a probelor, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond. Prin urmare, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) CPP, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

De asemenea, Colegiul reține că criticile formulate de recurent în recursul declarat, au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în instanța de fond și apel și, căroră instanțele de judecată ierarhic inferioare, le-au dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărîrea atacată în raport cu prevederile art.424 alin.(2) CPP, temeiuri de casare a hotărîrii atacate, nu s-au stabilit.

În consecință, raportând situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) CPP, instanța de recurs concluzionează că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărîrii recurate și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului declarat de inculpata Zandelov N. și avocatul acesteia Briceac A., ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) CPP, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpata Zandelov Nelea și avocatul acesteia Andrei Briceac, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 martie 2013, în cauza penală privind-o pe Zandelov Nelea Alexei, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 24 iulie 2013.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Andrei Harghel

Constantin Alerguș